

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
17:51	17:25	16:25	תל אביב
17:56	17:28	16:24	ירושלים
17:49	17:23	16:23	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

כח התפילה

אולי כבר כמעט התרגלנו, ובכל זאת - התקופה הקשה העוברת עלינו עודה בעיצומה. עודנו ניצבים בתקופה בה חוסר הוודאות הוא המנצח, הבלבול והמבוכה שולטים ברמה. אם בעבר הכל היה ברור, חד ונחרץ, אדם תכנן הספק לימודי או פעילות, קבע פגישה או הזמין טיסה, סיכם מועד לחתונה או תאריך בו יגיע ליעד כלשהו, והוא היה בטוח שהכל יתנהל כמתוכנן - הרי שכיום אנו חיים בעולם בו הכל בכפוף להנחיות, רק אם לא יהיה סגר, בתנאי שיהיה אפשרי, וכן הלאה...

זה לא מצב נורמלי, זו תקופה מבולבלת ומסובכת, מורכבת ומאתגרת. איש אינו יודע מה יילד יום, והמצב הזה מותיר בפני האדם שתי ברירות: הראשונה, הלא נעימה והעצובה, היא להיכנס ללחץ, לחרדה. לתת לאובדן העשתונות וחוסר הוודאות את השליטה, לחיות בתוך ענן של מהומה ובלבול. הרבה יותר כדאי לבחור באפשרות השנייה:

לראות את מה שכל כך יפה בתקופה הזו, דווקא בכך ששום דבר לא בטוח, דבר לא ברור, לא ניתן לקבוע ולא ניתן לתכנן. זה מאפשר לפקוח את העיניים ולראות שעד היום חיינו בתוך טעות גדולה, כביכול אנו מנהלים וקובעים, מסכמים ומתכננים, בעוד האמת היא שבורא עולם הוא המחדש את הבריאה וקובע את סדרה, הוא המנחה והמדריך אותנו בכל עת ושעה, ואין כמו להיות תלויים בידיים שלו - ורק שלו.

וברגע שאדם מכיר, מפנים ומרגיש שהוא בידיים של אבא שבשמים, מעכשיו הוא לא מנסה לפעול לבד - אלא פונה אליו יתברך, מבקש את עזרתו, מתחנן לרחמי. ככל שאדם מרגיש שהוא שולט במצב - כך הקשר שלו עם אבא שבשמים עלול להתרופף חלילה, הוא כבר לא מרגיש תלוי בו. ומנגד - ככל שחוסר הוודאות גובר, כך מתהדק הקשר עם אבא שבשמים, וכל מה שאנו רוצים ליישם או לבצע - אנו פונים אליו ומבקשים ממנו, מתפללים אליו.

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

על מה התלונן עשו?

אם עשו מכר את הבכורה ליעקב מדוע הוא צעק על שנלקחו ממנו הברכות?

פרשת השבוע מסופר על יעקב ועשו: "ויזד יעקב נזיד ויבוא עשו מן השדה". רואה עשו שיעקב עושה נזיד, מרק אדום, העדשים קופצים שם, והוא אומר ליעקב הלעיטני נא מן האדום האדום הזה. הוא לא אומר מהאוכל הזה, הוא לא אומר מהמרק, אלא מן האדום הזה, כי עשו בעל תאוה היה. ואומר יעקב לעשו, לא, מכרה כיום את בכורתך לי, אני לא נותן בחינם, אם רצונך, תמכור לי את בכורתך. אומר לו עשו, הנה אנוכי הולך למות ולמה זה לי בכורה, מה פירוש הולך למות? הוא עומד למות? לך הביתה ואשתך תכין לך אוכל...

אלא כמו שאומרים הרשעים: בסוף מתים, תן ליהנות. אכול ושתה כי מחר נמות. ועשו מוכר את הבכורה ליעקב, "ויאכל וישת ויקם וילך ויבז עשו את הבכורה". עשו אוכל שותה ושבע, אחר שאוכל אינו מתחרט לומר הייתי אנוס, הייתי רעב, זה היה בצחוק. לא, אלא יבז עשו את הבכורה, בז לבכורה, זה לא שווה בעיניו. והוא בז ליעקב האיש התם שמתייחס לבכורה ומוכן לקנות אותה.

ובאמת, אנחנו יודעים כי יעקב היה חכם גדול, והוא ידע את המעלה של הבכורה, עוברים חולפים ימים ויצחק אבינו זקן ויקרא לעשו בנו הגדול, ואומר לו "ועתה שא נא כליך תליך וקשתך וצא השדה וצודה לי ציד, ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי ואכלה בעבור תברכן נפשי בטרם אמות" ורבקה שומעת... והיא אומרת אל יעקב בנה... לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים... והבאת לאביך ואכל בעבור אשר יברכן לפני מותו: יעקב שומע אל אימו ולאחר שאכל יצחק אבינו ע"ה ויגש וישק לו וירח את ריח בגדיו ויברכהו ויאמר ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה' אומרים חז"ל שהרגיש יצחק אבינו את ריח גן עדן כנס עם יעקב בנו.

ומברך אותו יצחק ויתן לך האלקים מטל השמים ומשמני הארץ ורב דגן ותירוש וגו'. וכשסיים את הברכה יעקב נפרד מאביו ועשיו מגיע ומבקש להתברך מיצחק. אומר לו יצחק כבר ברכתך את אחיך! יצחק אבינו אינו מתחרט על הברכות שברך את יעקב, ולא כעס על יעקב, אלא אמר גם ברוך יהיה. אומרים חז"ל, כי כשכנס עשו הרגיש יצחק את הגיהנום פתורה תחתיו, ויחדד חרדה גדולה עד מאד! לעומת זאת, הרי כשכנס יעקב הוא הרגיש ריח גן עדן. אבל מה קורה עם עשו? "**כשמוע עשו את דברי אביו ויצעק צעקה גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אביו**". ולאחר מכן "וישטם עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואהרגה את יעקב אחי".

מה אתה רוצה עשו? מה התלונות שלך? **הרי אתה מכרת את הברכות ליעקב, ונזת לו, כל מה שיצחק רצה לברך אותך עשו זה בגלל שאתה בנו הגדול, הבכור, ואתה הרי מכרת את הבכורה, עשית הסכם, חתמת. מה אתה מתלונן?**! הברכות מגיעות ליעקב בצדק! צווק נגזל! אלא, רואים כמה גדול כוחה של תאוה, עשו היה בעל תאוה גדול, וברגע שראה את המרק האדום הוא כמו עיור. וכמו שאומרים חז"ל הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם. מה פירוש מוציאים מן העולם? כשיש לאדם תאוה כל שהיא, הוא לא רואה כלום, הוא לא נמצא פה! באותו רגע שהתאוה שולטת על האדם הוא כמו שיכור. עשו היה בעל תאוה גדול, ראה את המרק ולא ראה שום דבר אחר חוץ מהאדום האדום הזה.

מכאן אנחנו מבינים כמה גדול כוחה של תאוה, ברגע ששולטת התאוה באדם הוא לא יודע מה הוא מקריב תמורת מה, הוא נותן הכל ולא מקבל כלום, הוא מוכר את הנשמה שלו, את המצוות שלו, את העתיד שלו, תמורת מה? תמורת כלום.

ואע"פ שבתת ההכרה שלו הוא יודע, ובשכלו הוא מכיר, כמה רעה היא העבירה שהוא רוצה לעבור, כמה זה שטות ורשע, אבל עכשיו הוא כמו עיור, הנקמה הכבוד והתאוה, מעוררים את עיניו, הוא רוצה רק כבוד, ומוכן בשביל זה לאבד את נכסיו הרוחניים, השוחד של העבירה מעורר אותו, והוא לא שם לב מה הוא נותן תמורת מה! את כל הרוחניות שלו הוא מקריב בשביל הנאת רגע!

אבל, כל זה בשעת התאוה, אבל לאחר העבירה, כשחולפת התאוה ונמוגה עם ענני הדימיון, ונותר האדם ואף חצי תאוותו אינה בידו, הוא אומר: **איך החלפתי עולם חולף בעולם עומד לעד לעולם?**! אחרי העבירה הוא רואה שהוא כלום, כמה הוא אפס, אז ויצעק צעקה גדולה ומרה עד מאד! עשו בז ליעקב, ויבז עשו את הבכורה, אבל כשהגיע רגע הברכות ראה כמה יעקב היה חכם, לא סתם קנה ממנו את הבכורה, והוא זועק צעקה גדולה עד מאד, גדולה כחרדה שחרד יצחק, צעקה משאלו נפשו, והוא מייחל למיתת אביו כדי שיוכל להרוג את יעקב אחיו, הנקמה בוערת בו, הנה התברר שאחיו התם והישר, בדרך של ישרות בשטות, ובלו עקמומיות, זכה. והוא שבז לאחיו וחשב עצמו לחכם הפסיד את הברכות. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ההקדשה השבועית

לימינו
ידן חיה בת הדס
יוסי בן הלן
צורי בן רחל
דייזה בת חוה

לישיך
בנימין בן חסיה
אלדד בן חוה
ססיר בת עליזה
לידך בת עליזה

הצנים הם אנום לתקיש
אלסי טלמון יאיר מרשור
הנאלחחנס או לעיני קירכנס?
התקשור עכשיו: 05-04-203-01-01

לחולצתי
אסף בן חיה
רושין בת דיה
אלעד בן עונה
אלדד בן ירדנה

לעילי נשמת
שלמה בן גלן לזן
סילגית בת חנה
חן בן חיה
שמעון בן יילנדה
יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

מכונית משמים

"אספר לך, לפני כמה שנים באתי כאן, לרשב"י במירון, לעשות את יום כיפור. כל היום צמתן, התפללתי, ובמוצאי הצום הייתי מותש לגמרי. טעמתי משהו קל מממה שהגישו בציון, וכל מה שרציתי באותו רגע היה להגיע הביתה, וכמה שיותר מהר.

"יצאתי לטרמפיאדה, בדיוק כאן איפה שמצאתי אותך עומד, וחיכיתי לטרמפ. חיכיתי וחיכיתי, ושום אוטו לא נראה באופק. ריבונו של עולם! קראתי מעומק הלב. "אתה יודע" – פונה אלי הנהג – "אחרי יום כיפור אתה קליל כזה, מרגיש קרוב לאבא בשמים, התפילה שלך אמתית כזאת, בלי משחקים"... כן, אני יודע, אמרתי. אך לא הייתי בטוח כל כך. שום דבר איני יודע. אתה רואה יהודי פשוט, ואין לך מושג אלו עומקים בנשמה שלו.

"אז תשמע, אמרתי: 'השם, בבקשה תשלח לי אוטו. אני מוכרח לחזור הביתי. מבטיח שאם אתה שולח לי אוטו, אז כשיהיה לי אוטו משלי, הטרמפיסט הראשון שירצה לעלות, אקח אותו עד הבית שלנו!'

"לפני כמה ימים קניתי אוטו, ואתה הטרמפיסט הראשון שפוגש אותי. ואיפה? כאן, במקום שאני עמדתי לפני כמה שנים. אתה צריך לחיפה, אני לרחובות, וזה אומר שאני צריך להכפיל את הדרך. לכן התדיינתי פה עם חבר שלי, אם ההבטחה שלי כוללת גם מצב כזה. בסוף הגענו למסקנה שהבטחה זו הבטחה, ולא משנה לאיזה קצה עולם אתה צריך להגיע, אתה הטרמפיסט הראשון, ואתה תקבל שרות VIP כמו שהבטחתי."

אכן. הנהג היקר הזה לקח אותי עד לביתה של אמי בחיפה, ועם האוטו החדש הוא עלה על המדרכה להגיע הכי קרוב לפתח הבנין...

היא לא חשה בטוב, וידעתי כי חיוני שאבקר אותה היום. עמדתי לקיים מצות כיבוד הורים וביקור חולים, ו"על הדרך" קייתי לזכות מישהו בגמילות חסדים.

מכונית מתקרבת, אני מרים את היד, המכונית נעצרת, ואז אני מגלה שבתוכה יושבים שני אנשים ללא כיפה, ובלי כל סימן זיהוי אם יהודים הם או לא. בעוד אני מתחיל להתחרט על שעצרתי אותם, שואל אותי הנהג: "לאן אתה צריך?" לחיפה, ענית, ולאן אתם? "לרחובות".

אם ככה, המסקנה ברורה, אחכה לטרמפ אחה לא הבנתי מדוע ממשיכים השניים לעמוד על מקומם ולדבר ביניהם. הם ליחששו מילים ומשפטים, וחששי הלך וגבר. מי יודע מה הם זוממים. בימינו אי אפשר להיות בטוחים בכלום, מספיקה לך חצי דקה של פחד כדי להעלות במוח את כל סיפורי הטרמפים בשלושת העשורים האחרונים בארץ ישראל, ולדמיין את עצמך בתוך הסיפור הבא בתור.

בעוד אני עסוק בדמיונות, הם עסוקים בדיון חשוב ולא ברור, ולבסוף פונה אלי הנהג: "בוא, ניקח אותך לחיפה". המבע שלו היה נדיב הוא לא נראה כל כך רע כמו בדמיונות. דיברתי איתו עוד קצת, ביררתי במה הוא עוסק, והתברר לי מעבר לכל ספק שהנהג והנוסע, שניהם יהודים מזרע ישראל, ואפשר להכנס למכוניתם.

איזו הקלה! חשבתי אז, איזו שמחה יש לי מלפגוש יהודי. כמה נפלא להיווכח בפשטות שבה אנחנו סומכים על אחים יקרים. כמה ברור לי, שאם אמר שיקח אותי לחיפה, אז הוא אכן יקח אותי לשם. עליתי, הנהג פתח בנסיעה. הרכב נראה די חדש, ואני התרווחתי בנוחות על המושב האחורי.

אחרי כמה דקות של נסיעה פותח הנהג את פיו: "אתה יודע למה החלטתי לקחת אותך לחיפה?" - לא.

בדור שלנו, אנשים מחפשים סגולות. הם מתקשרים לכל מיני מקומות, תורמים סכומי כסף, ומבקשים ברכה על פרנסה, על זיווגים והכל.

לא שזה דבר לא טוב, אדרבה להחזיק את מוסדות התורה זה טוב מאוד, וזה גם סגולה, אבל כשאפשר לבקש ישירות מאבא, למה אנו לא ממשים את ההטבה הזאת. למה אנו מבקשים רק ע"י אחרים?

בורא עולם, אבא שבשמיים, הוא אבא של כולם. אדם נקלע לצרה וצריך ישועה יכול לפנות אליו. השיחה לא עולה כסף, זאת שיחת חינוך, וחשוב לזכור שהיא תמיד מניבה תוצאות. זה בדוק.

כשאדם מתפלל ומבקש מבורא עולם "אבא תיתן לי", הוא לא רק ישלח לך את זה, הוא יבוא עד אליך וישיט לך את זה ליד.

מה?

כן! ככה זה עובד.

אני בטוח שאתם מודעים לכך, אבל צריך לחזק את זה כמה שיותר בתוך הראש, שכדי לקבל ישועות מאבא שבשמיים לא צריך להזיע הרבה. מספיק תפילה אחת קבלה ושינוי שיראה אהבה וקרבה לבורא עולם.

אתה עשית את שלך, ובטוח שאם מגיע לך משמיים ישלחו את זה אליך, וכמו שאמרנו יותר נכון, עד אליך.

זה אחד מהמתנות שעם ישראל זכה לו בדורות האחרונים. שעל אף שהם נמצאים בגלות, אבא שבשמיים לא מזניח אותם ודואג להם לכל חסרונם ולכל בקשתם. ואם כך, למה אנו מתעצלים?

הנה נסגור את העלון, ונתפלל תפילה נרגשת לבורא עולם.

הסיפור הבא הובא במסגרת פרויקט 'הפותח בכל יום':

עמדתי ביציאה ממושב מירון, חיכיתי לטרמפ שייקח אותי לחיפה, אל אמי היקרה המצפה לי.

"אחרי יום כיפור אתה קליל כזה, מרגיש קרוב לאבא שבשמיים..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר כנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באזור מגוריכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

*ההפצה הינה בטחור סמלי

כתיבה ומחיקה בשבת

האם מותר לפתוח מנעול עם קוד מספרים? האם מותר לשבור ביסקוויט עם אותיות בשבת?

א. הכותב שתי אותיות-חייב. המוחק כתב על מנת לכתוב במקום הנמחק שתי אותיות-חייב. וגם על פחות משתי אותיות יש איסור, אלא שחיוב חטאת יש על שתי אותיות.

ב. כשנופל דיו על האותיות או שנטף שעוה על האותיות, צריך לזוהר שלא למחוק את הטשטוש, כי על ידי מחיקתו ניכרות האותיות, ונעשה כמוחק על מנת לכתוב וחייב.

ג. אם נמצא שעוה על אותיות הספר תורה בשבת, אם האות נראית דרך השעוה או יש להכשיר את הספר תורה וימשיכו את קריאתם, אבל אם האות מכוסה לגמרי, יש להוציא ספר תורה אחר ולגמור את הקריאה.

ד. ספר שכותבים על חודי דפוי אותיות או ציורים מותר לפותחו ולסוגרו בשבת. ומכל מקום נכון להחמיר בזה כשיש לו ספר אחר, ולכתחילה בודאי שטוב יותר שלא לכתוב אותיות ותיבות על חודי הדפים.

ה. דף של ספר שנקרע שלא במקום האותיות, או אפילו במקום האותיות, אם אין לו ספר אחר כזה, יש להקל ולהניח את החלקים זה בצד זה כדי לקרוא את הכתוב. אבל אסור לחבר חלקי דף אלה בנייר דבק.

ו. מנעול מספרים, דהיינו מנעול שבנוי בצורה כזאת שעל ידי כיוון נכון של הגלגלים לספרות מסויימות שקבועות מראש ניתן לפותחו- מותר להשתמש בו בשבת. והנהוגים בזה היתר גם בלי עשיית שינוי כל שהוא, יש להם כר נרחב לסמוך עליהם, וכל שכן במנעול שקבועה בו טבלה שניתן לסובבה לפי ספרות שקבועות מראש, בודאי שמותר להשתמש בו, ואין בו חשש כותב כלל, שהרי לעולם לא נשארים האותיות או המספרים מסודרים, שעד שמסובב האות השניה כבר שבה הראשונה למקומה.

ז. מותר לשבור עוגה או ביסקוויט או שוקולד לצורך אכילה, אף על פי שרשום עליהם צורת אותיות, ובלבד שצורת הכתב נעשה מגוף המאכל בין שהאותיות שוקעות בין בולטות, וכל שכן באותיות שנכתבו בלועזית ולא בכתב אשורית, אבל אם צורת הכתב נעשה על ידי צבע מאכל או שנעשה מביצה וסוכר, נכון להחמיר ולשברם בפה דרך אכילה, ומכל מקום המיקל גם בזה-יש לו על מה שיסמוך.

ח. מותר להשתמש בשבת במדחום שעשוי כרצועת סרט, שאם יש חוס לחולה נראות אותיות, וכשמסירים אותו מעל החולה נמחקות האותיות ונעלמות כלעומת שבאו, ואין בזה לא משום כותב ולא משום מוחק. וברור מאד שאסור בהחלט להשתמש במדחום "דיגיטלי", שהרי הפעלתו כרוכה בחיבור מעגל חשמלי

ט. נעליים שבסוליה שלהם חקוקות אותיות, וכשהולכים בהם על אדמת חול או טיט או שלג, נחקקות האותיות או הצורות בקרקע, אין לאסור בזה משום כותב, ומותר ללכת בהם.

י. יש להקל לקנח בשבת בנייר שכתוב בו באותיות לועזיות דברי חול, ואין לחוש בזה משום מוחק.

חינוך ילדים הרב אהרן פרידמן

ילדים רגישים לרגשות

מה שנכון בכל יחסי גומלין (הדדיות, שיתוף פעולה) בחברה הכלל אנושית, נכון עוד יותר ביחסים שבין הורים לילדים, הרגישים יותר לפגיעה ונוטים לראות דברים בצבעי השחור והלבן. באותן שנות ילדות, בעודו מפתח את דימויו העצמי ויוצק את רגשותיו לתוך מסגרת האופי שלו, נוטה הילד לבחון היטב ובשבע עינים את תגובת הסביבה לאשר הוא אומר, חושב ומרגיש. בעיניו הקטנות של הילד, נתפסת הסביבה והתייחסותה כ"מראה" האמיתית של אישיותו, ועל פיה הוא משרטט בעיניו את תדמיתו. זו הסיבה, שילדים כה פגיעים וכה רגישים לכל מה שאומרים להם, ומתייחסים לעתים ברצינות מופרות לביקורת או אפילו לתשובה שלילית.

אם אנו זקוקים לפעמים להעיר לילד ולבקר את מעשיו-זו חובתנו, על אף שגם את החובה הזו צריך לדעת איך למלא. אם אנו סבורים שלא כדאי למלא את מבוקשו של הילד- אין סיבה שנברח מאמירת "לא", למרות שיש בידינו די כלים שבכוחם לרכך את ה"לא" שלא תמיד חייב להאמר באל"ף רבתי... ברם- לעולם לא נפגע ברגשותיו!

אם נדחה את דבריו בבזו ונתייחס באופן קליל ונלעג לאשר הוא אומר; אם נרגיל אותו לשמוע תשובות בנוסח "אתה לא יודע על מה שאתה מדבר!" או "איך אפשר להרגיש כך?" הדבר עלול לפגוע קשות בנפשו ולהותיר בו משקעים חמורים במובנים רבים. ילד כזה, ימחר לפתח דימוי עצמי נמוך ויחשוש לפתוח את פיו בין אנשים. הוא יאבד את בטחונו העצמי, ויגיע למסקנה שהוא לא מגיב נכון למתרחש סביבו. במקרים רבים, כשיגדל וינסה להבין איך התייחסו אליו, הוא אף יתמלא ברגשות כעס כלפי הוריו ומחנכיו, ויפתח רצון לנקום בהם על אשר לא הבינוהו ולא התייחסו אליו כאל בר דעת.

העובדה שילדים קטנים נוטים "לנפח" את תחושותיהם ולהוציאן מכל מה שנחשב אצל מבוגרים בגדר הפרופורציה, אינה מעניקה לנו זכות לשלול את רגשותיהם. אדרבה. מאחר והם נוטים לעשות כן, עלינו להיות מודעים שאנו עלולים אגב כך להמיט הרס וחורבן על נפש הילד. גם אם קל להתפתות ולבטל את דברי הילד במחוי יד מתוך חוסר התייחסות רצינית, עלינו לעמוד איתנים ולשקול בזהירות כפולה ומכופלת את תגובותינו לדברי ילדינו-כשהמוטיב הראשון צריך להיות, ההתייחסות הרצינית והמכובדת לאשר הם אומרים ואפילו מתלוננים. הרושם הראשון שאנו חייבים להותיר על הילד הוא, שאנו מתאמצים וחשוב לנו מאוד להבינו ולראות את הדברים מזווית ראייתו, בדיוק כפי שהוא רואה אותם.

אין זו דרישה מופרזת ומובן שלא בלתי מוצדקת. בסך הכל, הדבר שאנו נדרשים, הוא לנהוג בילד בצורה שהיינו מצפים מן הזולת לנהוג בנו. וכאמור לאור הרגשיות הגבוהה של הילד-הוא אף זכאי וזקוק לה יותר מאשר אנחנו.

כדי להגביר אצל הילד את התחושה שאנו מקבלים את רגשותיו ומעוניינים להבינם, עלינו להאזין לדבריו עד תומם ולא לנסות לקטוע אותו תוך כדי דיבורו. נצטרך ליחד לו את מלוא תשומת הלב ולהתאזר בסבלנות מרבית, עד שייסיי את דבריו ועד שיחוש שהדבר שהכי חשוב לנו הוא, להבין את אשר הוא מבקש להבהיר לנו. לא רק שעלינו לרצות שהילד יחוש בכך, אלא שזו צריכה להיות נקודת המוצא והנחת היסוד שלנו עצמנו: לרצות באמת להבין את תחושותיו ורגשותיו של הילד. בשום אופן, לא נתחיל לענות או להגיב, בטרם הבנו את כל דבריו על בוריים.

רגע חושבים

הרב אליהו רוסתמי

למי תודה למי ברכה

שה' השפייע להם עושר נכסים ונדל"ן בשפע. יש שהתעשרו בגלל שהצליחו בעסקים, או שזכו בעבודה טובה שהכניסה להם הרבה כסף, או שקיבלו ירושה טובה מאבותיהם, וכמו שאמרו חז"ל "בית והון נחלת אבות", או ההורים או הדודים הורישו להם. אבל הרבה מהאנשים הללו משבחים את הסיבה ולא את המסובב. אדם שאומר, "ברוך ה' זכיתי בעבודה הזו, או בעסק הזה שמכניס לי הרבה כסף", הוא חושב שללא העסק הזה, הוא לא היה מגיע לעושר שקיבל, וזו טעות חמורה, כי ה' לא צריך את הסיבה, הוא יכול לתת לך את העושר בכל סיבה אחרת.

אם אתה נכנס למתחים ולחרדות, אולי יפטרו אותך, ואולי העסק יסגר, ואולי מישהו יפתח חנות על ידך, או אם הכניסו עובד מוכשר למפעל, ואתה מפחד שיקדמו אותו יותר ממך, אז יש לך בעיה שאתה תולה עצמך בסיבה ואינך מכיר את המסובב. לא משנה מה תעשה, גם אם היית עובד נקיין ומקבל שכר מינימום, היית מקבל בדיוק את אותו העושר שנקצב לך, ואין אדם נוגע במוכן לחברו אפילו כמלוא נימה.

וגם אם אתה אומר, ברוך ה' שנתן לי את החנות הזו, ואתה חושב שהעושר הגיע מהחנות, אין לך בטחון בבורא עולם! כי לחנות אין שום צינור להביא כסף, וגם אם יפתחו לידך עוד עשר חנויות כמו שלך, אין לך מה לדאוג, החנות היא מצות השתדלות, וכבר בראש השנה קצבו לך כמה כסף יכנס לך, אי אפשר לפחות מזה ולא להוסיף על זה.

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתר 'שיבת אור דוד' להרצאות נוספות בקרו באתר 'שיבת אור דוד'

כמה מסכנים העשירים הקמצנים, מספר הרב עמרמי שליט"א שהלך אצל קבלן עשיר שיתן תרומה להקמת בית הכנסת, ונתן לרב ח"י שקלים! אמר לו הרב תן מ"ת שקלים! בושה וחרפה! ה' נתן לו כסף שיכול לבנות את כל השכונה, והוא נותן ח"י שקלים! אין להם זכות! אדם צריך לתת לכוללים ולישיבות ולעניים בעין יפה, וכתוב בספר דניאל (ד', כ"ד) "וחטאך בצדקה פרוק", בצדקה אתה מפרק את כל החטאים שלך, "ועויתך במתן עֵינִין", ומה שאתה חונן לעניים בורא עולם מחונן אותך ומוחק לך את הכל, שום סבל לא תצטרך בחיים, "הן תהוה ארכא לשלְוֶתך", הצדקה לעניים יהיו המגן והשומר עליך שלא תבוא עליך הרעה.

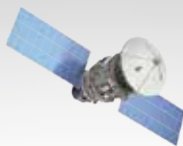
לכן אומר רבינו בחיי, **אל תקנא בעשירים שיש להם נסיון קשה, תגיד ברוך ה' שאני אדם פשוט!**

אשתו של רבי ישראל מסלנט קנתה כרטיס הגרלה, הלך בעלה לבית המדרש והכריז, "אין לי דין ודברים בנכסיה של אשתי, ולא בפירותיהם ולא בפירי פירותיהם מעתה ועד עולם, אין לי שום קשר להגרלה הזו, שאם היא תזכה אני אסתבך בנסייונות יום יום! מספיקה לי המילגה של הכולל! וזו האמת של התורה, אפילו רבנים גדולים לא יכולים לעמוד בנסיון העושר. ומי שחי חיים פשוטים יראה רק ברכה וטובה, ומעולם לא יבוא לחולי וצרות, ולא לסבל וגירושין, וגם אם יהיו קצת בעיות קטנות, זה בשביל כפרת עוונות, אבל באופן כללי החיים שלו יזרמו תמיד על מי מנוחות!

בורא עולם זן ומפרנס לכל היצורים בעולם כולל אותך! ישנם רבים

מרן הרשל"צ הרב **יצחק יוסף** שליט"א
בכל מוצאי שבת
בשעה 21:30

"המשכילים יזהרו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד" (דניאל פרק י"ב פסוק ה')

ערוץ הלוויין דר וסוחרת . לוויין יוטלסאט 7A . תדר 12529 . S.R . 01480 . H

הרה"ג
יא'אור גלזר
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 22:15

הרה"ג
יא'ובן אלבו
שליט"א
בכל יום חמישי
בשעה 21:00

הרה"ג
דניאל זר
שליט"א
בכל יום רביעי
בשעה 22:00

הרה"ג
אייל עמרמי
שליט"א
בכל יום שני
בשעה 19:30

הרה"ג המקובל
בניהו שמואלי
שליט"א
בכל יום ראשון
בשעה 21:00

ניתן לצפות בדרשתו השבועית של הרה"ג **דניאל זר** שליט"א באתרנו Rabenu.com